

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvoem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Část 1. - Hoření

(V úvodu je nejprve slyšet pana Spejbla, jak pochrupkává v křesle, kde usnul při čtení novin. Po malé chvilce je slyšet odemykání dveří, následně odhození školní tašky a sundávání oblečení, doprovázené mumláním o zážitcích ze školy mezi Hurvínkem a Máničkou.)

- Hurvínek: (Vejde do pokoje, táhle a nahlas pronese) Ahój tatí.
Spejbl: (Bručí a pomalu se probouzí, rozhlíží se, kdo ho to budí) Ahoj děti, to...to už jste zpátky ze školy? Kolik je hodin? Jak jste tam vůbec byli dlouho, připadá mi to, jako bych spal hodinu co jste ráno odešli.
- Mánička: Je půl čtvrté, pane Spejble.
Hurvínek: Nó tatí, ono to utíká, když spíš. To já když usnu ve školní lavici, taky mi ta škola přijde příjemně krátká a...
- Spejbl: Hurvajz, radši mi to prosím tě nevyprávěj, nebo budu muset vzít rákosku a přezkoušet tě z hudební výchovy!
(Spejbl se pomalu rozkouká a pak se začne dál s údivem vyptávat)
Šmankote Máničko, jak to vypadáš?
- Mánička: No, víte, pane Spejble, to bylo...
Spejbl: Vždyť jsi celá začouzená...
Mánička: ...no my jsme totiž měli dneska hodinu vaření, pane Spejble a...
Spejbl: A to jste se vařili, opékali, rožnili nebo grilovali?
Hurvínek: (Se vloží do rozhovoru) Ale tatí, já jsem přeci také celý začouzený, ušmudlaný, prostě jedním slovem špinavý. Jak to že jsi si toho všiml dřív na Máničce?
Spejbl: Ale nevšiml, Hurvajz. Jenže když jsem si potom všiml, že jsem si nevšiml, že je špinavá i Mánička, tak mi to začalo být nemile podezřelé! Tak copak se zase dělo ve škole?
- Mánička: Jak jsem říkala pane Spejble, měli jsme hodinu vaření a...
Spejbl: A to jste se učili udit?
Hurvínek: Ale né...
Spejbl: No minulý týden jste přišli vymydlení, čist'ouncí a voňaví, když jste v rámci domácích prací probírali praní, a dnes tohle.
- Hurvínek: My jsme tatí měli tu hodinu vaření a tam jsme nejdřív vařili, pak jsme pořád vařili... (zamlouvá pointu jak to nejvíc jde)
- Mánička: Ona to vlastně ani tak nebyla hodina, jako spíš dvě pane Spejble, víte, protože za jednu hodinu se toho moc uvařit nestihne a tak...
Hurvínek: Nó tatí, to je vlastně pravda. A mezi těma dvěma hodinama je ještě velká, dvacetiminutová přestávka...
Spejbl: Snad dvacetimetrová ne?
Mánička: Ne dvacetiminutová, pane Spejble.
Spejbl: Šmankote, mezi dvěma hodinama můžete přeci měřit vzdálenost jen na ty centimetry a jiné metry, žano. Mezi našimi pendlovkami a těmi, dveřmami, žano, je také vzdálenost dvacet centimetrů a ne minut.
- Hurvínek: Ale já myslel hodiny jako hodiny, a né hodiny, jako na zdi.
Spejbl: Jo takhle, ty jsi myslel hodiny, jako hodiny a ne hodiny, jako hodiny.
Mánička: Já myslela hodiny, jako vyučovací pane Spejble.
Spejbl: Tak teď už je mi to jasné. No, ale dozvím se už konečně, proč vypadáte jako by jste měli hodinu kominiectví, když jste přitom měli hodinu vaření?
- Hurvínek: Dvě tatí!
Spejbl: Co dvě?
Mánička: Že jsme měli dvě hodiny kominiectví....
Hurvínek: (Se zasměje)

Mánička: Vlastně vaření.
Spejbl: A co se tedy stalo?
Mánička: My jsme s Hurvínkem vařili guláš a jak jsme tak vařili...
Hurvínek: (Doplňuje Máničku) ...tak najednou zazvonil zvonek...
Spejbl: (ironicky hádá) ... nech mě hádat, a to byl pohádky konec...
Hurvínek: ... ale né, právě že začátek ... (nenechá se Hurvínek rozrušit)
Mánička: ... začátek té přestávky, pane Spejble. (dovysvětluje Mánička)
Hurvínek: Přesně tak tatí, to začala ta dvacetiminutová přestávka. Tak jsme se všichni spěšně vzdálili za účelem hraní různých společenských her, jako skákání přes švihadlo nebo přes panáka v areálu školy a...
Spejbl: Tak dozvím se už konečně co se stalo? Při skákání po panákovi namalovaném na zemi jste se přeci nemohli takhle zřítit.
Mánička: Vždyť také ne, pane Spejble. To až když jsme se po přestávce vraceli do kuchyňky...
Hurvínek: ... ano tatí, už cestou nám naše čichové smysly napověděly, že paní učitelka zapomněla vypnout sporák, na kterém se vařil ten náš guláš...
Spejbl: Počkat, počkat, vařila ten guláš paní učitelka, nebo vy?
Mánička: My, pane Spejble.
Spejbl: Tak jaképak, že paní učitelka zapomněla?
Hurvínek: My jsme ho vypnout nemohli, když jsme museli hned po zvonění pospíchat k tomu skákacímu panákovi...
Spejbl: Ale jistě, vy nikdy za nic nemůžete.
Hurvínek: Ale paní učitelka přeci...
Spejbl: Žádné ale, jestli se ještě někdy vzdálíte od zapnutého sporáku, tak vám na zadnici vyšvihnu takového panáka, že si přes něj ani nesesednete, natož pak přeskočíte, žano. (Chvilé ticha)
A co bylo dál, když jste přišli do kuchyňky? To, že se vám pekelně spálil, ten váš guláš ještě nevysvětluje, proč vypadáte jak pytel dřevěného uhlí.
Hurvínek: Když on se ten guláš jen pekelně nespálil...
Mánička: Vlastně nejdřív ano...
Hurvínek: To je pravda, nejdřív vlastně ano, ale pak začal hořet a jak hořel, tak zapálil i pár věcí okolo...
Spejbl: Pár věcí, jako dvě?
Hurvínek: To spíš pár, jako asi tak šest, tedy párů, tatí.
Mánička: To je pravda pane Spejble. Ale my jsme až do té kuchyňky ani nedošli, protože on se ten náš guláš už cestou valil ze dveří a trošku nás pálil do očí. Ale to už nás paní učitelka hnala ven ze školy...
Hurvínek: Ano tatí, to že za ten štiplavý kouř a smrad může náš guláš, jsme se dozvěděli až když hasiči ten oheň uhasili...
Spejbl: Požár!
Hurvínek: Ten taky tatí.
Spejbl: Ono hořelo na dvou místech?
Mánička: Ne, jak vás to napadlo pane Spejble?
Spejbl: No když Hurvínek říkal, že hasiči uhasili i ten požár?!
Hurvínek: Jaký požár, tam žádný požár nebyl tatí, jen oheň v té kuchyňce, ale jen takový mrňavý...
Mánička: ...A to byste pane Spejble nevěřil, kolik nadělá kouře, takový mrňavý oheň...
Spejbl: Ale věřil, ale věřil Máničko. No to je hezké, a já abych teď za to vaše stravování zaplatil, žano. (Všichni zase chvíli mlčí)
A aby bylo jasno, hasiči neuhasili oheň, ale požár!
Hurvínek: Není to jedno tatí?
Mánička: To je to samé, nebo ne, pane Spejble?

Spejbl: No to není to samé Máničko a není to jedno Hurvajz! Copak vy nevíte jaký je rozdíl mezi ohněm a požárem?

Hurvínek: Víم tatí, to jsme se učili. (ujišťuje Hurvíněk svého otecka)

Spejbl: No tak mi to pověz.

Hurvínek: Oheň, to je když...v...(přemýšlí)...Máničko houkni! (chce Hurvíněk napovědět)

Mánička: Húúúú.

Hurvínek: Já myslel, abys mi napověděla.

Spejbl: Vidím, že vás budu muset opět poučit. Oheň děti, to je lidmi kontrolované a na určitém území omezené hoření, což určitě nebyl případ vašeho guláše, který jste pod kontrolou neměli. Oheň je například když...no, třeba ty Máničko?

Mánička: Oheň je třeba, třeba v zapalovači, vidíte pane Spejble.

Spejbl: Správně Máničko. Oheň máme také na zahrádce, žano, když si opékáme buřty. Máme tam to...místečko, na zemi, všude kolem a okolo ty kameny, uvnitř hranici, z polínek, žano, jak to pak zapálíme a pak hoří, ten oheň, který kontrolujeme. To je oheň děti, kdežto požár, to je to co způsobil ten váš guláš. Jeho hlavními znaky, na rozdíl od ohně, je co? Hurvínku?

Hurvínek: ...zkažený oběd, tatí?

Mánička: ...to né Hurvínku, vždyť se to může stát i při večeři...

Spejbl: Ale né. Žádný zkažený oběd ani večere nebo svačina. Požár na rozdíl od ohně se vyznačuje tím, že to není oheň, žano...

Hurvínek: To nechápu tatí.

Spejbl: Tak trochu přemýšlej. Řekli jsme si, že oheň je hoření kontrolované, tak požár logicky musí být hoření jaké?

Mánička: Nekontrolované.

Spejbl: Správně Máničko. Nekontrolované. A dále požár není co?

Hurvínek: Dále požár není to samé jako oheň, protože hoří nekontrolované.

Spejbl: To jsme přeci teď říkali. Já chtěl abys řekl, že požár také není ohraničen kolem dokola kameny, jako naše ohniště, tedy není předem ohraničený nějakým prostorem.

Hurvínek: Aha.

Spejbl: Prostě jak nám praví přísloví, oheň je dobrý sluha, ale zlý pán.

Mánička: A co to znamená pane Spejble?

Spejbl: To znamená, že pokud oheň člověku slouží, je to „dobrý oheň“.

Hurvínek: Jako třeba táborák, vidíte tatí.

Spejbl: Ovšem, nebo zapálená plotýnka, svařovací nářadí a tak podobně. Jenže jakmile se oheň vymkne kontrole a stane se páнем, je to „zlý oheň“.

Mánička: Jako když necháte guláš bez dozoru na zapnuté plotýnce a on vám pak jde z kuchyňky naproti. Vidíte pane Spejble?

Spejbl: Ano, a požár je na světě. Navíc při požáru může dojít k nějakému zranění či poškození nějakých věcí nebo k jejich bezprostřednímu ohrožení, žano.

Hurvínek: Co je to bezprostřední tatí?

Spejbl: Co prosím?

Hurvínek: Bezprostřední, co je to bezprostřední tatí?

Mánička: Bez-prostřední přeci Hurvínku? To znamená, že něco uprostřed chybí.

Hurvínek: Uprostřed čeho?

Mánička: Já nevím, třeba takový vlak, který má jen dva vagóny, je bezprostřední, protože nemá prostřední vagón.

Spejbl: Šmankote, co to plácáš? Bezprostřední přeci znamená, když k něčemu ještě nedošlo, ale velmi brzy k tomu dojde nebo by k tomu velmi brzy dojít mohlo, abych tak řekl.

Hurvínek: Pořád nic, tatí. (stále nechápe).

Spejbl: Tak já ti vysvětlím prakticky. Za ten dnešní guláš vám hrozí bezprostřední výprask a domácí vězení. K ničemu z toho ještě nedošlo, ale to se zřejmě velmi rychle změní. Už to chápete?

Hurvínek: Sím ano, tatí.
 Spejbl: No tak! Ale vysvětlíte mi, jak je možné, že ani takové základní věci z požární, té, žano, ochrany, jako je rozdíl mezi ohněm a požárem, si nepamätujete...

Hurvínek: něco mumlá
 Mánička: také něco mumlá
 Spejbl: Copak se o tom ve škole neučíte?
 Mánička: Vlastně ani moc ne, pane Spejble. Něco málo jsme si asi říkali na začátku roku...
 Hurvínek: A to bylo už minulý týden ve středu tatí. A možná že jsme si o tom říkali, tedy neříkali, než jen velmi málo, vlastně snad vůbec nic...
 Spejbl: Opravdu vám o tom Máničko ve škole nic neříkali?
 Mánička: Já,...myslím, tedy asi, možná že po tom rozvrhu ..., asi ne, pane Spejble.
 Spejbl: Totiž že by si to „vlastně snad vůbec nic“ nepamatoval Hurvínek, to chápu, přeci jenom si z prvního školního dne každý rok pamatuje jen to, že mají víc vyučovacích hodin a že všichni mají stále větší svačinu než on, ale ty by jsi si to snad pamatovala, ne?
 Mánička: To nám o tom tenhle rok asi vážně nic neříkali, pane Spejble.
 Hurvínek: Já si taky myslím tatí, maximálně nám dali ve vši nevědomosti podepsat prohlášení, že jsme o tom poučení, znáš to: „Tady mi to podepiš“, jako v parlamentu...
 Spejbl: To znám, to je to samé, jako když mi dáváš podepsat žákovskou knížku. Ale i kdyby jste se o tom neučili ve škole, tak jsme si o požární ochraně přeci povídali už v roce 1989, z toho si taky nic nepamätujete?
 Mánička: To už je hrozně dávno, pane Spejble.
 Hurvínek: Ano tatí, to už je dávno před minulým týdnem, kdy začala škola.
 Spejbl: Dávno, dávno, možná nějakých ... no schválně si to všichni spočítejte, kolik je dneska mínus 1989 a minulý týden, žano ...

Všichni chvíli přemýšlí

Hurvínek: No to je...
 Mánička: To je dlouhá doba pane Spejble, na to mi nestačí ani prsty...
 Hurvínek: U nohou!
 Mánička: Ani u rukou.
 Spejbl: Máte pravdu, vlastně je to už docela dlouhá doba, za kterou člověk kde co zapomene. Asi si tedy budeme muset leccos zopakovat..

Hurvínek s Máničkou si povzdechnou, že už je chce pan Spejbl zase vzdělávat.

Spejbl: Ale jaképak copak, žano. Takové základy požární obrny...(Hurvínek s Máničkou se uchichtnou), tedy ochrany, by měl každý znát! Rozdíl mezi dobrým a zlým ohněm už jsme si vysvětlili, tak bychom si mohli zopakovat, co to vlastně je, když někdo něco hoří.
 Hurvínek: Jak jako co, když hoří, tatí?
 Spejbl: Něco, to je jedno. Já chci aby jste mi řekli, co to je, co se děje, když někde něco hoří, hoření, o čem to je, co se při tom děje?
 Hurvínek: Hoření je ... když někde něco ... a potom taky ...
 Mánička: Já bych řekla, že hoření je, když někde něco dutne...
 Spejbl: Dutne? Dutnu možná já, ale z vás dvou, vždycky když vám něco vysvětluju.
 Mánička: Já chtěla říct, když něco doutná, nebo plálá...
 Spejbl: Plálá?...
 Hurvínek: Mánička asi myslela plápolá tatí. (napovídá Hurvínek)
 Spejbl: No dobře, to ale není přesné. Vždyť by jste to děti měli znát i z chemie. Hoření je přeci chemická reakce, děj, abych tak řekl...

Hurvínek: Myslíš děj, jako třeba v knížce?
Spejbl: Myslím normální děj, jako že se něco děje, žano.
Mánička: Takový děj, jako když třeba pejsek s kočičkou vařili dort a potom jim z toho bylo špatně?
Spejbl: No ano, ale ne tak zkaženého, žano. Prostě děj, jako že se něco stane, a pak se stane něco úplně jiného, chápete? (Hurvínek s Máničkou pochybně potvrdí, že rozumí).
Kde jsem to vůbec skončil?
Mánička: Prosím říkal jste, že hoření je děj...
Hurvínek: Ale taky chemická reakce...
Spejbl: Ano, je to chemická reakce, děj, jak jsme si ho teď vysvětlili, při kterém vzniká co?
Hurvínek: Co co?
Spejbl: No to hoření přeci, je děj, při kterém vzniká co? Máničko, ty to určitě budeš vědět, co vzniká při hoření?
Mánička: Prosím opečené buřty!
Spejbl: Cože...(nestihne nic říct)
Hurvínek: Nebo grilovaná kuřátka, ty já mám radši...
Spejbl: Šmankote, ale já mám na mysli jiné věci, které vznikají při každém hoření, proto jsou pro něj tak charakteristické, žano.
Mánička: To ty buřty asi nebudou, vidíte pane Spejble?
Spejbl: Ovšem že ne.
Hurvínek: Ani grilovaná kuřata, že ne tatí?
Spejbl: Ovšem že ne.
Hurvínek: Ani grilované hovězí?
Spejbl: To snad dá rozum, že když ne grilovaná kuřata, tak ani grilované hovězí, žano. Nebo už jste viděli parní lokomotivu jezdit na kuřata?
Mánička: Já tedy ještě ne.
Spejbl: No tak se zamyslete a určitě přijdete na něco, co vzniká při každém hoření. Ať už nám hoří ohníček na opékání buřtů, nebo uhlí v parní lokomotivě.
Hurvínek: Co třeba takový kouř?
Spejbl: Správně Hurvíнку, i když tomu kouří jak říkáš, se obecně neříká kouř, ale zplodiny hoření a ty ještě nemusejí vznikat vždycky...
Hurvínek: Jak to že ne?
Spejbl: Takto-že! Třeba když má ta lokomotiva ucpaný komín, tak žádný kouř čmoudit do okolí nebude, žano...
Hurvínek: No já nevím...
Spejbl: Ale já vím. No třeba takové uhlíky, ty také hoří a úplně bez toho, kouře žano. Prostě jenom žehnou...
Mánička: Nechtěl jste říct, že žehnají pane Spejble?
Spejbl: Ale kdepak, komu by prosím tě uhlíky žehnaly?
Hurvínek: No přeci našim buřtům, aby se rychle ogrilovaly, na té mřížce.
Spejbl: Na jaké mřížce?
Mánička: Přeci co je na tom grilu?
Spejbl: Nechte gril, tam kde je, žano, studený. Já přeci nechtěl říct, že by uhlíky žehnaly, ale žhnuly...
Hurvínek: Jo tak. Tak to máš vlastně pravdu tatí, takové žhnoucí uhlíky většinou nečoudí.
Spejbl: No ovšem, ale to je teď jedno! Prostě si pamatujte, že ne při každém hoření musí vznikat kouř. Ale vznikají ještě dvě věci a ty už vznikají vždycky.
Hurvínek: A to jsou?
Spejbl: To vím já...
Hurvínek: Tak nám to taky řekni.
Spejbl: Já ale chci, aby jste to řekli vy mě.
Hurvínek: Proč to máme říkat my tobě, když ty to víš a my to nevíme?

Spejbl: Protože chci aby jste si ty svoje hlavičky trochu namáhali a přišli na to sami. Co třeba ty Máničko? Vypadáš, jako že už tě něco napadlo.

Mánička: Já myslím, že při hoření, u takového táboráku je, ...teplo, taky je tam teplo, pane Spejble.

Spejbl: Velmi správně. A dál?

Hurvínek: Dál? ... Dál u toho táboráku byl také Žeryk, tatí.

Spejbl: U jakého táboráku?

Hurvínek: Co u něj bylo to teplo, jak přeci vzniká při tom hoření.

Spejbl: Ale Žeryk, Žeryk u toho táboráku nevznikl, žano, to to teplo. A co ještě vzniká při hoření? Ještě jedna poslední věc.

Hurvínek: Mě už nic nenapadá. Ještě by u toho táboráku mohlo být dříví na spálení, ale to je to samé jako s Žerykem.

Spejbl: Neplet' sem pořád nějaké tvoje známé, žano. Zkus to radši zase ty Máničko!

Mánička: Já ať přemýšlím jak přemýšlím pane Spejble, tak mě také nic nenapadá.

Spejbl: Přemýšlejte děti, když tady pořád omíláte ten táborák, tak co se děje když sedíme u táboráku a opékáme si buřty? Co ten oheň dělá?

Hurvínek: Plápolá...

Spejbl: Ale né...

Hurvínek: Tak plálá?

Spejbl: Ale né, ovšem že plápolá!

Hurvínek: Vždyť jsi říkal: Ale né.

Spejbl: Ovšem že ano, ale...

Hurvínek: Tak né, nebo ano?

Mánička: Tak se rozmyslete pane Spejble.

Spejbl: Nechte mě prosím vás domluvit, ovšem že oheň plápolá, ale o to teď nejde, já vás chci přivést k té třetí věci, co při hoření vzniká, žano. Představte si to, sedíme u táboráku, opékáme buřty, ohýnek nám pěkně čudí, je u něj teplo a ...?

Hurvínek: Zábava. I když občas je tam i nuda...

Spejbl: Už jsem ti jednou říkal, ať sem ty svoje kamarády netaháš! Já tě ty kamarádšafty mě se zdá zarazím...

Mánička: Ale pane Spejble, vždyť přeci...

Spejbl: Žádné ale. Přemýšlejte. Sedíme u táboráku, v noci. Sedíme tam u toho ohně, ten pěkně čudí, je u něj teplo a na rozdíl od tmy, která je všude okolo, je u něj co?

Mánička: Světlo!

Hurvínek: No jo, od těch plamenů, od toho ohně.

Spejbl: To vám to trvalo. Ano, světlo tam je, to je ta poslední věc, která vzniká při každém hoření. A teď, když už oba víte, co to je když něco hoří, co při tom vzniká, tak si povíme, tedy vlastně zopakujeme, co je k tomu potřeba.

Hurvínek: K čemu?

Spejbl: K čemu, k čemu asi? O čem se tu celou dobu bavíme?

Mánička: O hoření pane Spejble.

Spejbl: Správně, takže si zopakujeme co je potřeba k čemu Hurvajz?

Hurvínek: K hoření.

Spejbl: Ano. Abych to formuloval přesněji, co je potřeba k tomu, aby vůbec mohlo něco hořet? Například takový táborák, neboli táborový oheň?

Hurvínek: Je potřeba, abychom byli na táboře!

Spejbl: Ale kdepak...

Mánička: Tak že by bylo potřeba abychom nebyli na táboře? Že by oheň mohl hořet jen na takovém táboře, kde nejsme, pane Spejble?

Spejbl: Ale kdepak. Vidím, že jsem vás označením táborový oheň moc rozrušil. Stačí oheň, prostě jen takový, na kterém si opékáme buřty a kterému říkáme táborák, i když na žádném táboře nejsme, žano. (Chvilka ticha) Tak co je tedy potřeba?

Mánička: Je potřeba ... k tomu aby mohl hořet oheň, je potřeba ...
Hurvínek: Je potřeba mýti buřty, nebo jiné karikatury na masné výrobky, protože bez nich snad ani nemá cenu žádný oheň rozhořivat...
Spejbl: No, konečně, něco na tom je. Ale to jsem nemyslel, ne vždycky se musí oheň zakládat kvůli opékání buřtů...
Hurvínek: Ale ty jsi se ptal co je potřeba pro to, aby nám hořel táborový oheň a my nikdy neděláme táborák bez jídla, takže...
Spejbl: Teď ale ano! Jednoduše si představte, co potřebujeme k tomu, abychom si mohli zapálit táborák? Jen tak, bez opékání buřtů.
Mánička: V tom případě budeme určitě potřebovat to dřevo pane Spejble.
Spejble: Ano, obecně řečeno hořlavou látku. Něco, co může hořet. A co dál?
Hurvínek: Dál je potřeba výtisk bulváru, jak ho vždycky dáváš pod to dřevo, aby to líp hořelo.
Spejbl: No dobře, ale to přeci spadá pod tu hořlavou látku. Papír přeci stejně jako dřevo hoří, žano.
Mánička: Papír ale hoří lépe než dřevo, vidíte pane Spejble?
Spejbl: To se ví. Ale vy mi spíš řekněte, co ještě potřebujeme k hoření toho našeho táboráku.
Hurvínek: Kromě hořlavé látky myslíš?
Spejbl: Ano. Hořlavou látku už máme a ta zahrnuje všechno, co může hořet, takže se prozatím zdržte přidávání dalšího papíru a jiných dřevin!
Hurvínek: A zahrnuje i plastové flašky?
Spejbl: Šmankote, plastové flašky jsi říkal?
Mánička: Hurvínek asi myslel plastové lahve, pane Spejble.
Spejbl: Ani flašky, ani lahve! Prostě máte v ohništi dřevo a papír a vy koukejte konečně vymyslet, co ještě potřebujete k zapálení táboráku!
Mánička: Sirky.
Spejbl: No vidíš že to jde Máničko, správně, sirky nebo...
Hurvínek: Nebo zapalovač.
Spejbl: Nebo-li teplo, žano. A takové sirky nebo zapalovač jsou v dnešní době asi nejrozšířenějším baleným zdrojem tepla, který můžete sehnat.
Hurvínek: Dřív sirky ani zapalovače nebyly, že ne tatí?
Spejbl: To se ví že nebyl. Dřív toho vůbec nebylo aby bylo, žano.
Mánička: A co měli dřív, když neměli sirky, pane Spejble?
Hurvínek: Ani zapalovače.
Spejbl: Nanejvýš tak zimu a dva křemeny! Ale dost už bylo dějepisu. Už máme papír, dřevo, zápalky a teď už chybí jen jediná věc, aby takový táborák mohl hořet. Máničko, ty to určitě už víš.
Mánička: Teď jsem to měla na jazýčku pane Spejble.
Hurvínek: Tak příště zavírej pusu, ať ti to z něj zase nevypadne.
Mánička: Hele nech si to jo. Tak to řekni ty, když jsi tak chytřej.
Spejbl: No ano, takt to řekni ty Hurvíнку.
Hurvínek: Vždyť je to úplně jasné Máni, máme dřevo, papír, sirky...
Mánička: No...
Hurvínek: No tak už stačí jen škrtnout...
Spejbl: Šmankote...
Hurvínek: Já nevím co šmankotuješ tatí, přeci musíš škrtnout, abys ten oheň mohl zapálit...
Spejbl: Ano, to je sice pravda, ale já měl na mysli něco jiného, něco, bez čeho by ti byly sirky k ničemu...
Mánička: Tak to by mohly být ruce pane Spejble, ty kdybych neměla, tak by mi byly sirky k ničemu...
Spejbl: Ale kdepak...
Hurvínek: To je fakt tatí, já tedy aspoň škrtnat nohama neumím. Kdybych neměl ruce, tak bych

přeci nemohl škrtat...

Mánička: Bez rukou byl nám byl k ničemu i ten papír a to dřevo pane Spejble, neb by jsme je k tomu táboráku ani nedonesli.

Spejbl: Vzduch!

Hurvínek: Co vzduch, co je s ním?

Spejbl: Vzduch je to, co jsem chtěl slyšet. Protože i oheň potřebuje dýchat.

Mánička: Aha.

Spejbl: Bez vzduchu by jste se mohli uškrtat a žádný oheň by jste nezapálili.

Hurvínek: Ale vždyť vzduch je přeci všude!

Spejbl: To se tedy pleteš, vzduch není všude.

Mánička: Kde není vzduch pane Spejble?

Hurvínek: Třeba na záchodě vid' tatí? To vždycky když z něj odcházíš, tak říkáš at' tam aspoň půl hodiny nechodím, než se tam vrátí vzduch...

Spejbl: Hele nebud' drzej jo! Kde není vzduch, přeci v takovém vzduchoprázdnu, tam není vzduch!

Mánička: To máte pravdu, vzduchoprázdno, to už samo o sobě zní, jako že tam není vzduch.

Hurvínek: A kde to je?

Spejbl: Co?

Hurvínek: Přeci to vzduchoprázdno tatí.

Spejbl: No třeba ve vesmíru, žano. Tam si táborák jen tak nezapálíte, žano. Ale o tom už jste se museli učit ve škole.

Hurvínek: O vzduchoprázdnu, to asi ano. Ale zapalování táboráku ve vesmíru máme na programu až v příštím pololetí tatí (ucichtne se).

Spejbl: No tak vidíš to, ještě budete mít proti ostatním náskok.

Mánička: Já myslím že Hurvínek si dělal...

Spejbl: Teď nemysli, ale ještě chvíli měj poslouchej. Řeknu vám takovou jednoduchou poučku, jak si to snadno zapamatujete.

Hurvínek: Jsem jedno ucho.

Spejbl: Ještě že tak, ty kdybys poslouchal oběma, tak ti to tím druhým vypadne. Představte si děti tu hořlavou látku, teplo a vzduch jako vrcholy trojúhelníku...

Hurvínek: Jakého trojúhelníku tatí?

Mánička: Asi rovnostranného. Nebo rovnoramenného pane Spejble?

Spejbl: Především se třemi vrcholy, vždyť to povídám. A takovému trojúhelníku, který má v jednom bodu hořlavou látku, v dalším teplo a v posledním vzduch se říká ohňový trojúhelník, protože jaksi svazuje všechny věci, které jsou potřeba k hoření.

Hurvínek: A jak nám to pomůže si je zapamatovat?

Spejbl: Podle toho trojúhelníku přeci! Co se stane, když odeberete jeden bod z trojúhelníku?

Mánička: Bude mu chybět pane Spejble.

Spejbl: Ale hlavně?

Hurvínek: Hlavně bude mrzák bez jednoho bodu.

Spejbl: Hlavně už to nebude trojúhelník žano. A podobně si zapamatujete, že k hoření je potřeba hořlavá látka, teplo a vzduch, protože když jednu z těchto věcí odeberete z toho ohňového trojúhelníku, jak jsem říkal, tak už nemůže nic hořet, stejně jako trojúhelník nemůže být trojúhelník jen s dvěma body, žano. Chápete to?

Mánička: Sím ano, podle toho ohňového trojúhelníku jak jste nám řekl, mi to přijde jednoduché.

Spejbl: No ovšem, a je to také logické.

Hurvínek: Ovšem, ale hlavně jednoduché tatí.

Spejbl: Ovšem že je, totiž logické, že si budeš pamatovat jednoduché, žano.

Mánička: A co dál pane Spejble?

Spejbl: Jak dál?

Hurvínek: Už jsme se dozvěděli jaký je rozdíl mezi ohněm a požárem, co je potřeba k tomu aby

mohlo něco hořet i co to hoření vlastně znamená. Tak to by nám mohlo stačit, ne?
 Mánička: Jako že už jsme si řekli všechno.
 Spejbl: To ani zdaleka není všechno děti. O požární ochraně bychom si mohli povídat hodiny, dny, nebo déle...
 Mánička: My ale musíme zítra do školy, pane Spejble.
 Spejbl: Jen se neboj Máničko, však já bych vám tak dlouho něco vysvětlovat taky nevydržel...
 Hurvínek: (si oddychne)
 Spejbl: Řekneme si...
 Hurvínek: Já myslel že si to opakujeme tatí?
 Spejbl: Zatím opakuji spíš já, ale dobře, zopakujeme si ještě pár základních věcí týkajících se hoření a zbytek si necháme na ... někdy jindy, žano!
 Mánička: Jakých věcí?
 Spejbl: Jakých věcí? Tak například před chvílí jsme si řekli, že když hoří například ten náš táborák, tak u toho vzniká teplo, světlo a kouř. Tak si můžeme povědět...
 Hurvínek: (provokativně zakucká)
 Spejbl: Tedy, chtěl jsem říci zopakovat, něco o tom kouři, tedy o zplodinách hoření.
 Hurvínek: Jako že jsou černé, vid' tatí?
 Spejbl: No černé, ony nemusí být přímo černé, ale...
 Mánička: Ale i šedé, vid'te pane Spejble?
 Spejbl: Ale i šedé, jak říká Mánička žano. Totiž, barva kouře závisí na tom, co hoří, ale je pravda, že nejčastěji můžete vidět šedý až černý kouř.
 Hurvínek: Prostě takový šedočerný, abych to tak shrnul.
 Spejbl: Ano, prostě tmavý! Abych to tak shrnul.
 Mánička: A může být třeba i růžový kouř, pane Spejble?
 Hurvínek: Může Máni, ovšem...
 Spejbl: Ano, může Máničko, ovšem co, Hurvíнку?
 Hurvínek: Ovšem já ho ještě nikdy neviděl.
 Spejbl: Tys to teda vysvětlil. Kouř může být samo-sebou třeba také růžový. Ale takové-hle barevné kouře, jako růžový, červený nebo třeba modrý, jsou většinou uměle vytvořené, nějak přibarveny žano a proto je používají například, no?
 Mánička: Šmoulové.
 Spejbl: Pro pána krále, k čemu by zase Šmoulům byl kouř?
 Hurvínek: To my nevíme tatí, ale jsou modří, tak by měli používat modrý kouř, když už.
 Spejbl: Tak řeknu třeba vojáci, žano. Vždyť jste to určitě už viděli ,jak tam ti vojáci zahodí tu dýmovnici, ve filmu a ten jestřáb je pak všechny odveze do pryč, žano.
 Hurvínek: Jaký jestřáb tatí?
 Spejbl: Tak přeci říkají těm vrtulníkům. Ale nechme ty ptáky ornitologům. Co ještě mi můžete říct o kouři?
 Mánička: Já bych o kouři ještě řekla, že se mi schovává do bundy, protože ho vždycky cítím i když přijdeme od táboráku domů.
 Spejbl: Jinými slovy...
 Hurvínek: Smrdí!
 Spejbl: Ano, i když víc by slušelo říct, že je cítit. To také souvisí s tím, co hoří. Stejně jako ta barva. Ale správně Máničko. Co ještě víte o zplodinách hoření?
 Hurvínek: Že mě honí okolo...
 Spejbl: Cože tě? Honí okolo? Copak kouř může někoho honit? Ten přeci jen tak lítá, abych tak řekl vzhůru do povětří.
 Hurvínek: Mě tedy ten kouř, když děláme ty buřty na táboráku, vždycky honí...
 Spejbl: Hurvajz, nepovídej, kouř tě přeci nemůže honit.
 Hurvínek: Nech mě prosím tě domluvit tatí. Okolo ohniště.
 Spejbl: Co okolo ohniště?

Mánička: Hurvínek vám chce říct, že ho ten kouř vždycky honí okolo ohniště.
Hurvínek: Ano tatí. Vždycky když si jdu opékat buřt, tak mě ten kouř honí okolo ohniště. Protože kamkoliv si sednu, tak mi čudí do tváře a...
Spejbl: A ty to pak nevydržíš a jdeš si sednout jinam...
Hurvínek: No ano, ale on to za chvíli zjistí a jde zas po mě.
Mánička: Jestli on není hladový nejde po tom buřtu Hurvíнку.
Hurvínek: Teď jsi na to kápła dítko, to bude ono. On bude hladový.
Spejbl: Ale kdepak, takový kouř nic nesní, žano. Ale něco na tom je, když o tom tak přemýšlím, tak mě také vždycky takhle prohání.
Hurvínek: Tak vidíš že si nevymýšlím tatí.
Spejbl: Nevymýšlíš no, nevymýšlíš. Ale vy o těch zplodinách hoření pořád přemýšlíte jako o kouři z táboráku. Zkuste si je představit spíše při požáru a něco mi o nich říct.
Mánička: Já když o tom kouři přemýšlím takhle napolovic, jako když se čudí při požáru, nebo při táboráku, tak mě to taky štípe do očí.
Hurvínek: Co tě štípe do očí? To přemýšlení?
Mánička: Ten kouř přeci, z toho táboráku.
Hurvínek: Já myslel, že z toho požáru.
Mánička: To taky, třeba na té chodbě dneska ve škole, ten kouř z té kuchyňky pěkně štípal do očí.
Spejbl: No vidíte děti, že to dáme dohromady. A co ještě?
Mánička: Co ještě? To spíš kdo. Občas mě taky štípane Hurvínek, ale to nemusí ani nic hořet.
Spejbl: Šmankote, já přeci nemyslel kdo nebo co tě ještě štípe, ale co vám ten kouř, kromě toho štípání, ještě dělal?
Hurvínek: Já nevím.
Spejbl: Tak si vzpomeň na to jak vám šel ten guláš, tedy kouř naproti, když jste se, jak jste říkali, vraceli po přestávce do kuchyňky.
Mánička: Když si pane Spejble vzpomenu na ten kouř, jak nám šel naproti, z té kuchyňky, kde jsme vařili ten guláš, jak jsme se tam po přestávce vraceli...
Spejbl: Tak už se vymáčkni!
Mánička: Tak mě nešlo moc dobře dýchat.
Hurvínek: To je fakt tatí, na dýchání ten kouř, tedy zplodiny hoření, moc nebyly.
Spejbl: Teď jste na to kápłi...
Hurvínek: My jsme na nic nekapali tatí.
Spejbl: Ale né, já myslím, jako že jste se strefili...
Mánička: Do čeho pane Spejble?
Spejbl: No že jste mi konečně řekli, co vám ten kouř dělal...
Mánička: Štípal mě do očí. To už jsem přeci říkala.
Hurvínek: A nechal se špatně dýchat.
Spejbl: Ano, a to jsou jedny z nejdůležitějších vlastností zplodin hoření, na které musíte pamatovat.
Hurvínek: Jaké?
Spejbl: Jaké? Teď jste o tom mluvili. Nenechají se dýchat, tedy ztěžují dýchání a mají dráždivé účinky, to je to štípání v očích, protože jsou stejně jako plameny co?
Hurvínek: Oranžové.
Mánička: Ale né Hurvíнку, vždyť jsme si říkali, že jsou povětšinou tmavé.
Spejbl: Horké přeci. Zplodiny hoření jsou horké a tím jsou také nebezpečné protože vás mohou co?
Mánička: Popálit.
Spejbl: Ano, popálit. A to nejen kde? Hurvíнку?
Hurvínek: A to nejen venku.
Mánička: Ale především v té chodbě ve škole, vidíte pane Spejble. Ony nás tedy nepopálily, ale teplo tam bylo a kdybychom šli ještě dál, tak by nás určitě popálily.

Spejbl: No neřekli jste sice nijak přesně, ale máte pravdu. Mohou nás popálit nejen zvenčí, tím myslím jako třeba na rukou, jako když se dotknete rozpalené plotýnky, v kuchyni žano, ale i uvnitř...

Hurvínek: Uvnitř? To jako když se při hře na schovávanou schovám do trouby a Mánička si mě nevšimne a omylem ji zapne?

Mánička: Já nevím Hurvínku, to by ta trouba musela být venku, jinak by ses popálil vlastně dvakrát.

Spejbl: Jak to dvakrát?

Mánička: No jednou bys byl vevnitř jako v bytě, a pak ještě v bytě v té troubě, že ano pane Spejble.

Spejbl: Ale kdepak. Že vás popálí vevnitř neznamená, že si vlezete do mikrovlnky, žano. Uvnitř vás ty zplodiny hoření popálí, když je vdechnete. Popálí vám plíce a to je velmi nebezpečné.

Hurvínek: To abychom s těmi táboráky přestali, no ne tatí?

Spejbl: Ale táboráky, ty tak nebezpečné nejsou. Sice se u nich taky můžete popálit, ale u táboráků může kouř stoupat volně vzhůru a tak se rychle ochladí.

Mánička: No Hurvínku, to bys musel čichat přímo nad ohněm, aby ti ten kouř popálil plíce.

Spejbl: No, asi ano Máničko. To je nebezpečné hlavně při požárech, kde se ty zplodiny hoření, kouř, jestli chcete, většinou šíří v uzavřeném prostoru, třeba v pokoji žano a nemůže se ochladit.

Mánička: A čím je to tak nebezpečné, pane Spejble.

Spejbl: No čím asi. Co se vám stane, když se popálíte?

Hurvínek: Budeme popálení.

Spejbl: Šmankote to je snad jasné, ale já chci vědět, jak na to zareaguje vaše tělo?

Mánička: Bude nás to bolet, pane Spejble.

Spejbl: Ano a vytvoří se vám puchýře a to popálené místo vám oteče, aby se tak ochladilo, žano.

Hurvínek: No a?

Spejbl: Jaképak no a? S tím vnitřním popálením je to stejné, žano. Odtečou vám plíce, vy nebudete moct dýchat a udusíte se.

Mánička: Kam odtečou pane Spejble?

Spejbl: Ale, otečou. Mě tady pořád zkoušíte těmi vašimi tento a já pak to, že jo. A ty zplodiny hoření tedy ztěžují dýchání, jsou horké a ještě?

Hurvínek: Jaké ještě? Vždycky když něco vymyslíme, tak ty řekneš: A ještě.

Spejbl: No tak promiň, jestli se opakují. Tak já radši řeknu: A dále?

Mánička: On je někdo za dveřmi, pane Spejble?

Spejbl: Proč by měl být někdo za dveřmi?

Mánička: Že jste ho zval dále.

Spejbl: Ale né, to ty zplodiny hoření, jako že a dále co o nich ještě víte.

Hurvínek: Už zase říkáš ještě.

Spejbl: No tak co ještě?

Hurvínek: Já už nevím, to musí být všechno.

Spejbl: Ještě jsou jedovaté.

Hurvínek: Ty zplodiny hoření?

Spejbl: No ano.

Mánička: To není možné pane Spejble, vždyť to hořící dřevo z toho táboráku tak pěkně voní, tak ten kouř přece nemůže být jedovatý.

Spejbl: Jaké dřevo, z jakého táboráku.

Hurvínek: Přeci co si ho tady pořád představujeme.

Spejbl: Kde?

Hurvínek: No tady, hned vedle toho požáru, co si také představujeme.

Mánička: Ano, a koukáme na jejich zplodiny hoření a říkáme...

Hurvínek: Opakujeme si!
Mánička: A opakujeme si, co ty zplodiny hoření umí.
Spejbl: Jo tady. Kouř od táboráku Máni, ten jedovatý není. Tedy pokud tam zrovna nepálíš pet lahve, žano. Ale při požárech vzniká téměř vždycky jedovatý kouř. Víte proč?
Hurvínek: Protože to povídáš.
Spejbl: Ale kdepak. Z toho může být maximálně domácí vězení.
Hurvínek: Z čeho?
Spejbl: Z toho že to říkám! Ale zplodiny hoření jsou jedovaté, díky těm věcem co při požáru hoří.
Mánička: Jako například co, pane Spejble?
Spejbl: Například když hoří plasty, molitan nebo třeba polystyrén.
Hurvínek: To pak vzniká echt jedovatý kouř, vid' tatí.
Spejbl: To ano, to je pak velmi jedovatý kouř. A díky všem těm vlastnostem jsou zplodiny největším zabijákem při požárech.
Mánička: Díky těm plastům, molitanu a polystyrénu?
Spejbl: Šmankote. Díky tomu, že jsou horké, jedovaté a ztěžují dýchání přeci.
Hurvínek: A jak to že jsou největším zabijákem při požárech, já myslel, že to je oheň.
Spejbl: To je právě to, to nejsi sám kdo si to myslí. Ale pravdou je, že to jsou zplodiny hoření.
Hurvínek: Ale jak to?
Spejbl: Jako to? Už jsem to vysvětloval. Zplodiny hoření jsou jaké, horké, jedovaté a ztěžují dýchání. To znamená co, že se budeš chtít nedechnout, ale to ti moc nepůjde. Navíc tě tak každý nádech přiotráví a ještě si můžeš popálit plíce.
Mánička: To jsem nevěděla pane Spejble.
Spejbl: Tak vidíš. Při takovém požáru pak člověku stačí třeba i dva tři nádechy aby upadl do bezvědomí a udusil se, daleko dřív, než se k němu dostane oheň.
Hurvínek: Tak proto nás paní učitelka hnala ven ze školy takovým kvapíkem.
Spejbl: Proto. Od zplodin hoření při požáru je lépe být co nejdále.
Mánička: A teď už je to konečně všechno?
Spejbl: Co se týká zplodin hoření, tak to by tak ve stručnosti stačilo. A teď si ještě povíme...
Hurvínek: (otráveně) Co zase?
Spejbl: Teď si ještě povíme, jaké nebezpečí na nás číhá doma a na co nesmíme zapomínat, když jdeme z domu někam do pryč. Protože to kdyby jste věděli, tak vám pak nemůže jít žádný guláš naproti.

Mánička i Hurvínek si znuďně oddychnou.

Tak jaké nebezpečí na nás například číhá doma?

Hurvínek: Nebezpečí domácího vězení.
Spejbl: Ano, a to hlavně když...
Mánička: Když děláme guláš?
Spejbl: Jaký guláš?
Hurvínek: No guláš přeci. Ale proto jsme ho dělali ve škole tatí.
Spejbl: Ale guláš. Ten vy děláte pořád, buď ve škole, nebo mě v hlavě, žano.
Mánička: A jak nebezpečná místa na myslí, pane Spejble?
Spejbl: Tak nějak zhruba průměrně, žano.
Hurvínek: Mánička asi myslela, čím ta místa mají být nebezpečná tatí.
Mánička: Ano, to jsem myslela. Například tím domácím vězením je nejvíc nebezpečný obývací, protože tam vás Hurvínek vždycky potká, když se vrací ze školy.
Spejbl: Chci aby jste mi řekli nějaká místa v bytě, která jsou pro nás nebezpečná především díky tomu, že tam může dojít k požáru.

Hurvínek: Kotelna!
Spejbl: Kotelna? (tak nějak rozpačitě)
Hurvínek: Kotelna ne?
Spejbl: Kotelna ano!
Mánička: Tak ne, anebo ano?
Spejbl: Ano, ale kotelnu nemá každý žano. Ta je většinou společná pro celý barák. Mě zajímají místa, které má doma téměř každý, jako?

Mánička: Záchod.
Spejbl: Šmankote...
Hurvínek: Náhodou, na záchod přece lidé chodí s novinami a třeba i cigaretou a když tam pak sedí půl hodiny, tak je ta atmosféra otráví a můžou usnout...

Mánička: No, a ta cigareta jim spadne, zapálí noviny, ty spadnou na zem, zapálí podložku u vany a už to jede pane Spejble.
Spejbl: Dobře, přiznávám, že něco na tom je. Řekněme tedy, že koupelna. Ale tam by požár spíš než od cigarety vznikl od?

Hurvínek: Od zapalovače.
Spejbl: Od pračky, kulmy, fénu a tak podobně přeci. Od elektrických spotřebičů. Nejnebezpečnější z hlediska požáru jsou místnosti, kde se používají elektronické spotřebiče nebo tepelné spotřebiče.

Mánička: Tepelné spotřebiče jako třeba sporák vidíte pane Spejble.
Spejbl: Ano, třeba jako sporák, který máte ve škole...
Hurvínek: Spíš jsme ho měli ve škole.
Spejbl: (Povzdychne si) Měli jste ho ve škole a kde?
Mánička: Jenom ve škole, jak jste teď říkal.
Spejbl: V kuchyňce snad ne?
Hurvínek: Taťulda má pravdu Máni, byl v kuchyňce.
Spejbl: No tak vidíte, kuchyň. To je asi nejčastější místo, kde může doma dojít k požáru. Další jsou třeba?

Mánička: Další jsou třeba koupelna.
Spejbl: To už jsme přeci říkali. Co dál? No tak, tolik místností přeci v bytě nemáme.
Hurvínek: Obývací pokoj.
Spejbl: Správně. A dále třeba dětský pokoj, žano. Dneska v něm máte skoro všichni ty svoje počítače a jiné kalkulačky, které umí také řádně zatopit.

Hurvínek: Takže vlastně skoro všude.
Spejbl: Takže vlastně skoro všude, jenže...
Mánička: Jenže někde spíše ano, a někde spíše ne, že ano pane Spejble.
Spejbl: Ano, v kuchyni třeba spíše ano, kdežto ve spíži například, oproti kuchyni, kde není žádný elektrický ani tepelný spotřebič, nanejvýš tak žárovka žano, tam spíše ne než ano.

Hurvínek: Tam hrozí daleko jiné nehody, než požár!
Mánička: Jaké třeba Hurvíнку?
Spejbl: Většinou takové, že se tam vždycky něco ztratí, když jde Hurvínek kolem, víš Máničko.

Mánička: (se uchichtne).
Hurvínek: Ono i když jde kolem taťulda Máni.
Spejbl: Ale abychom si to už do-zopakovali. Na co tedy nesmíte zapomínat, když odcházíte z domu?
Hurvínek: Vzít to kolem špajzky tatí.
Mánička: Pan Spejbl asi myslel ještě před tím.
Spejbl: Na co jste třeba určitě zapomněli, když jste dnes odcházeli z kuchyňky na velkou přestávku?
Hurvínek: My ve škole špajzku nemáme tatí.

Spejbl: Dej už pokoj se špajzkou. Že vy jste zapomněli, že:

*Při odchodu z domu nezapomeň klíče,
překontroluj k tomu všechny spotřebiče.
Kdyby se ti hlava trošku z toho pletla,
znamená to sporák, no a taky světla.
Překontroluj vodu, okna zavři taky,
může přijít vítr a dešťové mraky.
Do aktovky přidej se svačinou sáček,
na cestu se vydej - zdraví tě tvůj dráček
Hasík*

Mánička: Na klíče jsme zapomněli Hurvíнку!

Hurvínek: Já zapomněl na svačinu.

Spejbl: Na svačinu? Jak ty jsi mohl zapomenout na svačinu?

Hurvínek: Jsi mi jí jaksi zapomněl ráno připravit.

Spejbl: Jsem snad nějaký automat na bagety? To si ji neumíš udělat sám?

Hurvínek: (něco zamrmlá)

Spejbl: Že na to máš moc líné ruce? Tak to pak jo. Ale vy jste si z té říkanky opět nevzali to nejdůležitější, přeci vypnout spotřebiče! Kdyby jste ten sporák vyplili, nebo aspoň ztlumili, tak vám pak guláš nešel naproti, žano.

Mánička: A proč máme ještě kontrolovat vodu a zavírat okna?

Spejbl: No proč asi, taková voda, když bude téct po celém kvartýru, po té co necháš otevřený kohoutek, není také žádné pěkné překvapení, žano.

Hurvínek: Nebo když přesekeš trubku, vid' tatí, pamatuješ jak si tuhle sekal tu elektřinu v koupelně?

Spejbl: To sem teď nepatří žano. To byla skrytá nástraha.

Hurvínek: Ale když jsem já posledně vytopil celou koupelnu, jak mi upadl kohoutek, tak to jsi vyhodnotil jako sabotáž.

Spejbl: No a né snad? Vždyť jsi tím kroutil, že si div kohoutky nevyšrouboval i Vodákovům od vedle!

Mánička: A ještě mi vysvětlíte ta okna pane Spejble.

Spejbl: Jaká okna?

Mánička: Co je máme zavřít.

Spejbl: Aha tahle. No vždyť je to v té říkance i řečeno, může přijít zase nějaký Kyril, že jo, a to by jsi určitě nechtěla, aby přišel až do obýváku a přerovnal ti tam sváteční nádobí.

Mánička: To by ani nemohl pane Spejble, Bábinka nikoho cizího přes práh nepustí.

Hurvínek: On by taky nepřišel přes práh, ale oknem dítko.

Mánička: No to by mě zajímalo jak. Vždyť bydlíme ve třetím patře. A vůbec, proč se bavíme o nějakém Kyrilovi, když jsem se ptala na vichr?

Hurvínek: Přeci proto že Kyril se říkalo tomu velkému vichru, co řádil v celé republice.

Spejbl: To si musíš také pamatovat Máničko, vyvracel stromy, strhával střechy...

Hurvínek: A to nechtěj vědět, co by udělal se svátečním nádobím, kdyby jste měli otevřené okno.

Mánička: Aha, tak tohle Kyrila vy jste myslel.

Spejbl: Tak to vidíš.

(Spejbl si oddychne)

(Hurvínek s Máničkou si oddychnou a chvíli je ticho)

Hurvínek: Už je konec opakování?
Spejbl: Ano, pro dnešek už by to stačilo. Protože jestli vám začnu ještě něco opakovat, už bych se asi opakoval.

(Hurvínek s Máničkou si oddychnou)

Ale vy mi ještě v rychlosti řekněte, co jste si z toho opakování zapamatovali!

Hurvínek: (Vzdychne)
Spejbl: Ale no tak, čím dřív mi to zapakujete, tím dřív to budete mít zopakované žano.
Mánička: Zopakovali jsme si, že oheň je dobrý sluha, ale zlý pán.
Spejbl: Ano, co ty Hurvíku?
Hurvínek: Já jsem zatím spíše sluha tatí.
Spejbl: Co jsi si zapamatoval se tě ptám.
Hurvínek: Já jsem se dozvěděl, tedy vlastně zopakoval jsem si, že když hoří, oheň nebo požár, tak při tom je vždycky teplo, světlo a většinou i zplodiny hoření.
Mánička: A zplodiny hoření jsou nebezpečné, protože jsou horké, jedovaté a ztěžují nám dýchání.
Hurvínek: A díky tomu, jsou také největším zabijákem při požáru. A jakoby to nestačilo, ještě nás furt honí kolem táboráku, když se pečou buřty.
Mánička: Také jsme si zopakovali, že proto, aby mohlo něco hořet, je potřeba hořlavá látka, teplo a vzduch.
Spejbl: Správně, protože i oheň potřebuje dýchat. Také už víme, že nebezpečí, hlavně vzniku požáru na nás číhá v kuchyni, koupelně, obývacím pokoji...
Mánička: Prostě v místnostech, kde se používají tepelné a elektrické spotřebiče.
Spejbl: A teď už nezapomeneme, že při odchodu z domu:
Hurvínek a Mánička:

*Při odchodu z domu nezapomeň klíče,
překontroluj k tomu všechny spotřebiče.
Kdyby se ti hlava trošku z toho pletla,
znamená to sporák, no a taky světla.
Překontroluj vodu, okna zavři taky,
může přijít vítr a dešťové mraky.
Do aktovky přidej se svačinou sáček,
na cestu se vydej - zdraví tě tvůj dráček
Hasík*

Hurvínek: Ale na jednu věc jsme přece zapomněli!
Mánička: A na jakou?
Hurvínek: Přeci, kdo je to ten dráček Hasík?
Spejbl: To vám řeknu někdy příště...
(Hurvínek s Máničkou zaskučí)
...někdy příště, protože i vy dva jste zapomněli na jednu věc!
Hurvínek: A na jakou, jestli se můžu zeptat?
Spejbl: To víš že můžeš, se zeptat, žano.
Mánička: Na co jsme tedy zapomněli?
Spejbl: No přeci že máte oba týden zaracha, za ten váš guláš, cha chá.